

شی کردنه‌وی درکه له شیعی کلاسیکی کوردیدا

جه‌عفر قاره‌مانی^۱

نوع مقاله: پژوهشی

تاریخ دریافت: ۱۷ مرداد ۱۳۹۹؛ تاریخ پذیرش: ۲۷ بهمن ۱۳۹۹؛ صص. ۱۳۳-۱۴۶

DOI: <https://www.doi.org/10.34785/J013.2020.507>

چکیده

شعر و نثر به سان دیگر هنرها جهت ارتباط با مخاطب نیازمند به‌کارگیری ابزارهایی هستند. یکی از این ابزارهای ادبی، کنایه است. علمای متقدم بلاغت در مورد اهمیت کنایه و تأثیر آن در ایراد معانی و انتقال پیام به روش غیرمستقیم سخن گفته‌اند. در این پژوهش تلاش شده کنایه و گونه‌هایش در شعر کلاسیک کردی با روشی نو بررسی و دلیل آفرینش آن در دنیای ادبی واکاوی و جنبه‌های زیبایی‌شناسی آن بررسی شود. کنایه کلمه، عبارت، یا جمله‌ای است که گوینده به گونه‌ای به کار می‌برد نه هدف از ایراد آن، پوشیده سخن گفتن است. بسیاری از معانی اگر به گونه‌ای عادی بیان شوند، شاید بسیار تأثیرگذار نباشند. کنایه، معانی را به روشی هنری بیان می‌کند و از علم بلاغت سرچشمه می‌گیرد. نتیجه تحلیل و بررسی‌های این پژوهش حاکی از آن است که خاستگاه کنایه سخن گفتن عادی مردم است و در زمان و مکان‌های ویژه برای انتقال پیام و آگاه کردن با هدف‌هایی متفاوت بیان شده است؛ آینه تمام‌نمای جامعه و بیان‌کننده سطح روشنفکری است. کنایه در میان تمامی گویندگان زبان مادری نقش داشته است؛ مهور از جامعه است و ماندگاری یا زوالش بستگی به تصمیم افراد جامعه دارد. این پژوهش به روش تحلیلی-توصیفی، کنایه و گونه‌هایش را در شعر کلاسیک کردی بررسی کرده است و با این پرسش‌ها به بررسی کنایه می‌پردازد: دلیل اصلی بهره‌گیری از کنایه در ادبیات چیست؟ چرا شاعر، یا نویسنده معانی را غیرمستقیم بیان می‌کند؟

واژگان کلیدی: زبان شعری؛ بلاغت ادبی؛ تصویر شعری؛ کنایه.

پوخته

شعر و پخشان وه‌ک هم‌موو هونه‌ره‌کانی دیکه بۆ په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل به‌رده‌نگی خۆیان پئوستیان به‌چهند که‌هسته‌یه‌ک هه‌یه؛ په‌کینک له‌م که‌هسته‌یه، درکه‌یه. هه‌ر له‌کۆنه‌وه‌پسپۆرانی ئەده‌بی ئاماژەیان به‌کارتیکه‌ری درکه له‌سه‌ر شیوازی ناخافتنی ناسایی و شیعر کردوو و وه‌ک شیوازیکی دره‌پرینی ئەده‌بی پیناسه‌یان کردوو. له‌م وتاره‌دا، درکه و جۆره‌کانی له‌شیعی کلاسیکدا به‌شیوازیکی نوئ شروقه‌ کراوه. درکه، وشه، ده‌سته‌وشه، یان رسته‌یه‌که بیژەر به‌شیوازیکی به‌کاری دینیت که‌مه‌به‌ست له‌دره‌پرینی، واتای نه‌ینیه. زۆرینک له‌واتاکان په‌نگه ئەگه‌ر به‌شیوازی ناسایی دهره‌پرین؛ زۆر کارتیکه‌ر نه‌بن. درکه واتاکان به‌شیوازی هونه‌ری ده‌گه‌یه‌نیت و ئەم تایبه‌تمه‌ندییه‌ش بی‌گومان له‌زانستی په‌وانبیزیه‌وه سه‌رچاوه ده‌گریت. شوینی سه‌ره‌لدانی درکه، ناخافتنی ناسایی خه‌لکه و له‌په‌یوه‌ندییه‌کانی رۆژانه‌ی ناخۆه‌رانی کۆمه‌لگادا رۆلی بووه و له‌کات و شوینی تایبه‌تدا بۆ گه‌یاندن و ناگادارکردنه‌وه به‌مه‌به‌ستی جۆراوجۆر به‌کار هاتوووه. درکه ناوتنه‌ی فه‌ره‌نگه و ناستی رۆشنییری نه‌ته‌وه‌یی دهره‌خات؛ لای هه‌موو ناخۆه‌رانی زمانی دایکی به‌کار هاتوووه، واته‌ مۆری کۆمه‌لی پێوه‌یه و مانه‌وه و نه‌مانه‌وه‌ی په‌یوه‌ندی به‌بریاری کۆمه‌له‌وه هه‌یه. له‌په‌یوه‌ندی دهره‌وییه‌وه درکه کارتیکه‌ری به‌هێزی له‌سه‌ر ناخۆه‌رانی هه‌ر نه‌ته‌وه‌یه‌ک هه‌یه؛ جاری وایه هانده‌ره و جاری واشه هه‌یابه‌خش و ساپۆزکه‌ری نازاره دهره‌وییه‌کانه. له‌م توێژینه‌وه‌یه‌دا هه‌ول دراوه جیاوازیی درکه و رازه‌کانی خواستن، خوازه و په‌ند تاوتووی بکریت و پاشان لایه‌نی جوانیناسی درکه له‌شیعی کلاسیکدا شروقه‌ بکریت. ئەم توێژینه‌وه‌یه به‌شیوازی وه‌سفی-شیکارانه درکه و جۆره‌کانی له‌شیعی کلاسیکدا تاوتووی کردوووه. هه‌وینی سه‌ره‌کی نه‌نجامی ئەم لیکۆلینه‌وه‌یه ئەم په‌رسیارانه بووه: هۆکاری سه‌ره‌کی سه‌ره‌لدانی درکه له‌ئه‌ده‌بیاتدا چیه‌یه؟ بۆچی بیژەر ناراسته‌وه‌خۆ وته‌کانی دهره‌پریت؟

وشه‌گه‌لی سه‌ره‌کی: زمانی شیعی؛ په‌وانبیزیه‌ی ئەده‌بی؛ وینه‌ی شیعی؛ درکه.

پازاندنه‌وهی وته هه‌ر له کۆنه‌وه جیی سهرنجی شاعیران و نووسه‌رانی هه‌ر نه‌ته‌وهیه‌ک بووه. شاعیر، یان نووسه‌ر زیاتر هه‌ول دده‌ات و ته‌یه‌کی ره‌وان، پاراو و دوور له هه‌ر جو‌ره‌ دژواری و که‌موکووری ناراسته‌ بکات؛ جا چ به‌ شیوازی شاعیر بیت، یان په‌خشان. کاتیک زمانی ره‌ژانه‌ی ئاخیه‌رانی نه‌ته‌وهیه‌ک له‌ گه‌ل زمانی شاعیرانیان به‌راورد ده‌که‌ین، به‌و نه‌جامه‌ ده‌که‌ین، له‌ ره‌وانگه‌ی شاعیراندا دونه‌یا و دیارده‌کانی جارێکی دیکه‌ خولقاونه‌ته‌وه و به‌ ناوی نوێ ناودێر کراون؛ بۆیه‌ وه‌ختیک ده‌قیکی ته‌ده‌یی، یان دێرێکی شیعری ده‌خوێنینه‌وه‌ ته‌وه‌نده‌ له‌ ناوه‌کاندا هه‌ست به‌ جیاوازی ده‌که‌ین، وه‌ده‌زانین به‌ هه‌له‌دا چوین. جیاوازییه‌کان ته‌نیا له‌ ناوه‌کاندا نییه‌؛ به‌لگه‌وه‌ په‌یوه‌ندی و پێگه‌ و کرده‌وه‌کانیش به‌ شیوازیکی تر و جیاواز له‌ باری ئاسایی وینا کراون. شاعیر، دونه‌یا و سروشتی ده‌فه‌ری ژبانی به‌ چه‌شێکی تر و جیاواز له‌ پوانینی مرۆفه‌کانی تر ده‌بینیت و فامی ده‌کات؛ بۆیه‌ دونه‌یایه‌کی زه‌ینی و ده‌روونی و زمانیکه‌ی تایبه‌ت به‌ خۆی هه‌یه‌.

بێ‌گومان جیاوازیی ئێوان زمانی شیعری و زمانی ئاخفتن به‌هۆی وشه‌ و زاراوه‌ و ده‌سته‌وشه‌کانه‌وه‌ نییه‌ که‌ له‌ زمانی ئاخفتن، یان خود له‌ زمانی شاعیریدا به‌ کار ده‌هێنرێن؛ به‌لگه‌وه‌ بۆ شیوازی به‌کارهێنان و رێکخستنی وشه‌کان له‌ناو دێره‌کاندا ده‌گه‌رێته‌وه‌وه. زمان له‌ به‌ستینی شاعیردا و له‌ جه‌سته‌ی ده‌قیکی شیعری به‌ ئیلهامیکی سیه‌راوی ده‌رده‌که‌وێت. زمانی ته‌ده‌یی به‌ هه‌ر شیوازیکی بیت، له‌ زمانی ئاخواتنی ئاسایی ره‌وانتر، جوانتر و کاریگه‌رت‌تر، ته‌و جیاوازییه‌یه‌ که‌م به‌هۆی ره‌نگدانه‌وه‌ی سو‌ز و پا‌زه‌کانی ره‌وانبێژی ته‌ده‌بیه‌ و دووه‌م به‌هۆی به‌دیهاتنی وینه‌ی شاعیریه‌ که‌ هه‌ست و جوانی به‌ زمان ده‌به‌خشیت و تیکه‌لاوی زمان ده‌یت (پورنامداریان، ۲۰: ۱۳۸۱).

ره‌وانبێژی بریتیه‌ له‌ وته‌ی جوان، ره‌وان و کاریگه‌ر که‌ له‌ گه‌ل بارودۆخی گوێگر، یان خوێنه‌ر بگه‌نجیت، بۆ ته‌وه‌ی مه‌به‌ست به‌ روونی به‌ خوێنه‌ر بگات و چێزی بێ‌به‌خشیت. زانستی ره‌وانبێژی ته‌ده‌یی له‌وه‌ هونه‌ر و بنه‌مایانه‌ ده‌کۆلێته‌وه‌ که‌ هۆی ره‌وانی، جوانی و کاریگه‌ری وته‌ و پاراستنی له‌ لێلی و شیواوییه‌. زانایانی ته‌ده‌یی به‌ کۆی سه‌ زانستی واتاناسی، ره‌وانبێژی و جوانکاری، ره‌وانبێژی ته‌ده‌یی ده‌لێن. ناوه‌ندی سه‌ره‌له‌دانی ته‌م زانسته‌ وه‌ک زۆریه‌ی زانسته‌کانی تر ولاتی یۆنانه‌. نه‌ره‌ستوو به‌ نووسینی دوو کتێبی الخطابه‌ و فن‌الشعر بناغه‌ی زانستی ره‌وانبێژی ته‌ده‌یی دارشت و سه‌لماندی نه‌ته‌نیا له‌ داھینانی فه‌لسه‌فه‌دا، به‌لگه‌وه‌ له‌ پێناسه‌کردنی زانستی ره‌وانبێژی پێشه‌نگه‌. وه‌رگه‌رانی دوو کتێبی الخطابه‌ و فن‌الشعر له‌ زمانی سوریا نییه‌وه‌ بۆ سه‌ر زمانی عه‌ره‌بی سه‌ره‌تای ناساندنی ره‌وانبێژی ته‌ده‌یی به‌ ته‌ده‌بیاتی عه‌ره‌بی و ته‌نانه‌ت ته‌ده‌بیاتی فارسی (شعری کلاسیک) بووه.

له‌ ته‌ده‌بیاتی عه‌ره‌بیدا به‌ قه‌له‌می نووسه‌رائیکی وه‌ک ته‌بووه‌یه‌ موعمه‌ری کوری موسه‌ننا (۱۱۰-۲۰۹ ک)، عه‌بدوڵلای کوری موعته‌ز (۲۴۷-۲۹۶ ک)، جاحیز به‌سری (۱۶۰-۲۵۵ ک)، ئیبنی قوته‌بیه‌ (۲۳۳-۲۷۶ ک)، عه‌بدولقاهیر جورجانی (۴۰۵-۴۷۴ ک) و هتد، ره‌وانبێژی ته‌ده‌یی وه‌ک زانستیکه‌ی ته‌ده‌یی سه‌ربه‌خۆ ناسرا. به‌شیک له‌ توێژه‌ران له‌سه‌ر ته‌و باوه‌ره‌ن که‌ جورجانی داھینه‌ری زانستی «واتاناسی و ره‌وانبێژی»یه‌؛ به‌لام بۆچوونی به‌ناوبانگه‌تر ته‌وه‌یه‌ که‌ جورجانی به‌ نووسینی کتێبی دلائل الاعجاز، زانستی واتاناسی به‌ته‌نجام گه‌یاند و پاشان له‌ کتێبی اسرار البلاغه‌دا، تیوری زانستی ره‌وانبێژی کامل کرد. دوا‌ی جورجانی زمه‌خسه‌ری له‌سه‌ر ته‌و باوه‌ره‌ بوو که‌ نایه‌ته‌کانی قورئانی پیرۆز ته‌نیا به‌ به‌ره‌وه‌رگرتن له‌ زانستی واتاناسی و ره‌وانبێژی، ده‌کرێ لیکدانه‌ویان بۆ بکری. زمه‌خسه‌ری دوو زاراوه‌ی واتاناسی و ره‌وانبێژی بۆ دوو به‌شی جیاوازی زانستی ره‌وانبێژی به‌ کار هینا و به‌ شیوازیکی سه‌ربه‌خۆ باه‌ته‌کانی ته‌م دوو زانسته‌ی لیک جیا کردوه‌ و سنووری زانستی بۆ هه‌رکام دیاری کرد. پاشان سه‌کاکه‌ی کۆچکردووی (۶۲۶ ک) به‌ به‌ره‌وه‌رگرتن له‌ به‌ره‌مه‌کانی جورجانی و زمه‌خسه‌ری له‌ کتێبی مفتاح العلومدا زانستی ره‌وانبێژی ته‌ده‌یی به‌سه‌ر سه‌ به‌شی واتاناسی، ره‌وانبێژی و جوانکاری دا دابه‌ش کرد (علوی مقدم و اشرف‌زاده، ۱۳: ۱۳۸۶).

له سه‌ره‌تای سه‌ره‌ه‌ل‌دانی زانستی ره‌وانیژیی ته‌ده‌بیدا، توژیینه‌وه‌کان به شیوازیکی رینک‌وینک نه‌بووه و زانایان وێزرای لیکدانه‌وه‌ی ئی‌عجازی قورناتی پیروژ به‌شینکیشیان بۆ ره‌وانیژیی قورنات ته‌رخان ده‌کرد و له‌م به‌شه‌دا ره‌وانگیه‌ی خۆیان ئاراسته‌ ده‌کرد؛ بۆ نمونه، جاحیز له‌ کتیبی *اعجازالقرآن*، موبه‌رره‌ له *الکامل* و هتد، ئەم شیوازیان درێژه پێدا. ئەو جوژه توژیینه‌وانه‌ بوونه‌ بنه‌مایه‌ک بۆ نووسه‌ری ناسراوی ئەم رێبازه، عه‌بدوڵلای کورپی موعته‌ز (۲۹۶ ک) تا یه‌که‌م کتیبی جوانکاری به‌ ناوی *البدیع بنووسیت*. له‌م کتیبه‌دا هه‌فته‌ رازی جوانکاریی تاوتوئی کردوه. له‌ ته‌ده‌بیاتی فارسیدا نووسه‌رائیکی وه‌ک محه‌مه‌دی کورپی عومه‌ر را‌دوویانی، ره‌شید وه‌توات، شه‌مس قه‌یس رازی، حوسینی کورپی محه‌مه‌د شا، سه‌لمان ساوه‌جی، هوما‌یی و هتد، زانستی ره‌وانیژیی ته‌ده‌بیان به‌ شیوازیکی نوێ پیناسه‌ و شوو‌فه‌ کرد.

زانایان و شاعیرانی کورد هاوده‌نگ له‌ گه‌ل پێشکه‌وتن و گۆرانیکارییه‌کانی دونه‌ی ته‌ده‌بی، هه‌ستیان به‌ بایه‌خی ته‌ده‌بی زانستی ره‌وانیژیی کرد؛ بۆیه‌ ئەم زانسته‌ زۆر به‌هێز له‌ ته‌ده‌بیاتی کوردی، به‌تایبه‌ت له‌ به‌شی شیعری کلاسیکدا ره‌نگی داوه. خۆبندنه‌وه‌ و لیکدانه‌وه‌ی دیوانی شاعیرانی ناسراوی وه‌ک نالی، مه‌حوی، سالم، کوردی، ته‌ده‌ب، حاجی قادر و هتد، ده‌وله‌مه‌ندی شیعری کوردی و شاره‌زایی شاعیرانی کورد له‌ سه‌ر زانستی ره‌وانیژیی ته‌ده‌بی ده‌سه‌لمی‌نیت. وه‌ک له‌ ده‌ستپێکی ئەم به‌شه‌دا ناما‌زهی پێ کرا، مه‌به‌ستی سه‌ره‌کی له‌ دا‌هینانی زانستی ره‌وانیژیی ته‌ده‌بی له‌ کۆمه‌لگای ئیسلامیدا، سه‌ره‌تا لیکدانه‌وه‌ی ره‌زمی ئی‌عجازی ئایه‌ته‌کانی قورناتی پیروژ بووه. زه‌مه‌خشه‌ری (۵۳۸-۶۶۷ ک). له‌ پێشه‌کی به‌شی یه‌که‌می کتیبی *تفسیر کشاف* له‌ سه‌ر گرنگی دوو زانستی ره‌وانیژیی و *واتاناسی* جه‌خت ده‌کاته‌وه‌ و ده‌لێت: «زانای ئایینی له‌ لیکدانه‌وه‌ی ئایه‌ته‌کانی قورناتی پیروژ سه‌رکه‌وتوو ناییت؛ مه‌گه‌ر ئەوه‌ی که‌لک له‌ زانستی ره‌وانیژیی و واتاناسی وه‌رگرت؛ بۆ نمونه، له‌ ئایه‌تی «وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا»^۱ ته‌گه‌ر نه‌زانین له‌م ئایه‌ته‌دا «حبل‌الله» خواستنه، ره‌نگه‌ تووشی هه‌له‌ بین و واتای سه‌ره‌کیمان بۆ روون نه‌یته‌وه».

شاعیران بۆ ده‌برینی هزری خۆیان و زۆرجار بۆ ئافرانندی وینه‌یه‌کی زه‌ینی و خه‌یالی که‌لک له‌ رازه‌کانی وه‌ک: شوپه‌اندن، خواستن، خوازه‌ و درکه‌ وه‌رده‌گرن. بابه‌تێک که‌ به‌ سوودوه‌رگرتن له‌م رازانه‌ ده‌براییت، زۆر کارتیکه‌رت له‌ شیوازی ناسایی ده‌برینه؛ بۆ نمونه، وته‌یه‌ک که‌ بۆ گه‌یاندنی په‌یامێک چه‌ند لاپه‌ره‌ی پێوسته، ده‌کریت به‌ که‌لک‌وه‌رگرتن له‌ رازیه‌کی ره‌وانیژیی، یان جوانکاری به‌ که‌مترین وشه، یان ده‌سته‌وشه‌ و له‌ که‌مترین کاتدا په‌یامی سه‌ره‌کی بگه‌یه‌نریت. وده‌ورده‌ ره‌وانیژیی ته‌ده‌بی وه‌ک زانستیکی ته‌ده‌بی سه‌ره‌خۆ و به‌ مه‌به‌ستی جیاواز و ره‌وانیژیکی نوێ له‌ گۆرپه‌انی ته‌ده‌بیدا خاوه‌ن پێگه‌ی تایبه‌ت به‌ خۆی بوو. هه‌ر زانستیکی بۆ لیکدانه‌وه‌، شیواز و یاسای تایبه‌ت به‌ خۆی هه‌یه؛ بۆ نمونه، بابه‌ته‌کانی زانستی کیمیا له‌ ئەزمونگه‌ به‌ تاقی کردنه‌وه‌ ده‌سه‌لمی‌نرێن، یان ر‌ه‌ت ده‌کرێنه‌وه‌. بابه‌تی «زمان»یش وه‌کوو هه‌موو زانسته‌کانی دیکه‌ پێوستی به‌ ئەزمونگه‌ی تایبه‌ت به‌ خۆی هه‌یه. به‌ زانستیکی راستی و دروستیی وته‌ شوو‌فه‌ ده‌کات، «رێزمان» ده‌لێن. رێزمان، ئەزمونگه‌ی زمانه. دوا‌ی ئەوه‌ی وته‌ له‌ ئەزمونگه‌ی زماندا مه‌رجی راسته‌بوونی سه‌لمی‌نرا، ئەوکات ده‌بیت له‌ قوناغی پاراوی و ره‌وانیش مه‌رجی دروسته‌بوونی هه‌بیت. به‌م پێیه‌ ده‌کریت زانستی ره‌وانیژیی ته‌ده‌بی به‌ ئەزمونگه‌ی به‌شیک له‌ پاراوی و ره‌وانی شیعری کلاسیک پیناسه‌ بکریت (قاره‌مانی، ۱۳۹۷: ۱۲-۱۳).

ره‌وانیژیی بریتیه‌ له‌ کۆمه‌لێک یاسا که‌ به‌ سوودوه‌رگرتن له‌م یاسایانه‌ ده‌کریت یه‌ک و اتا به‌ شیوازی جیاواز ده‌بیردریت، به‌و مه‌رجه‌ی ئەو شیوازان له‌ رێژه‌ی روونی و ناروونی له‌ گه‌ل یه‌کترا جیاوازیان هه‌بیت و ئەو جیاوازییه‌ ته‌نیا له‌ سه‌ر بنه‌مای خه‌یالی بیت (علوی مقدم و اشرف‌زاده، ۱۳۸۶: ۸۵). زانستی ره‌وانیژیی تایبه‌ت به‌ زمان و نه‌ته‌وه‌یه‌کی دیاریکراو نییه؛ شوپه‌اندن و خوازه‌ به‌ چ شیوه‌یه‌ک له‌ شیعری فارسی، یان عه‌ره‌بیدا واتای هه‌یه، هه‌ر به‌و جو‌ره‌ش له‌ شیعری نه‌ته‌وه‌کانی تر دا واتای هه‌یه (شمیسا، ۱۳۸۷: ۳۷-۳۸). زانستی ره‌وانیژیی په‌یوه‌ندی به‌ واتاوه‌ هه‌یه و پوختی و ناپوختی و پله‌ی دا‌هینه‌ری به‌ره‌مه‌کانی ته‌ده‌بی هه‌له‌سه‌نگی‌نیت.

هەر وهک ناماژه کرا، زانستی پرونیژی بریتیه له کۆمه‌لێک یاسا که به کاریگه‌ریی ئه‌و یاسایانه ده‌کریت یه‌ک واتا به‌چهند شیوازی جۆراوجۆر ده‌برێدریت؛ بۆ نمونه، له‌و رسته‌یه‌دا: «باران ده‌باری»، له‌ زانستی پرونیژیدا ده‌کریت به‌چهند جۆری جیاواز ده‌برێدریت و بنوسریت که له‌ بابته‌ پرونی و ناروونی ده‌لاله‌ته‌وه له‌ گه‌ڵ یه‌کترا جیاوازیان هه‌یه‌ت؛ وه‌ک: «چاوی هه‌ور ده‌گری». ئه‌م رسته‌یه‌ هه‌ر واتای رسته‌که‌ی پیشووی هه‌یه، واته «باران ده‌باری»؛ به‌و جیاوازییه‌وه که له‌م رسته‌یه‌دا که‌لک له‌ رازهی خواستن بۆ گه‌یاندنی په‌یامی سه‌ره‌کی وه‌رگیراوه. یان له‌م رسته‌یه‌دا: «مرواری باران له‌ چاوی هه‌ور ده‌تکی»، دیسان واتای رسته‌که‌ی سه‌ره‌تا «باران ده‌باری» به‌ به‌هه‌ره‌رگرتن له‌ رازه‌کانی شوپه‌اندن و خواستن ده‌برپراوه؛ یان به‌جێ ئه‌وه‌ی بلێن «زۆر جوانه»، ده‌توانین بلێن «ده‌لێ مانگه»، یان «وه‌ک گوڵه». له‌ روانگه‌ی خه‌یالییه‌وه، له‌ نیوان واتای سه‌ره‌کی ئه‌م دوو رسته‌یه‌دا جیاوازییه‌ک نییه. هه‌ر دوو رسته‌ به‌ به‌هه‌ره‌رگرتن له‌ یه‌ک رازه‌ ده‌برپراون و یه‌ک واتاشیان هه‌یه (قاره‌مانی، ۱۳۹۷: ۱۳-۱۴).

زانستی واتاناسی باس له‌ واتای دووه‌می وه‌ ده‌کات، واته مه‌به‌ست له‌ واتا، واتای رۆاله‌تی وه‌ نییه؛ به‌لکه‌و واتای دووه‌می، یان خوازییه. بیژر به‌ به‌هه‌ره‌رگرتن له‌ واتای دووه‌می مه‌به‌ستی له‌ ده‌برپینی وه‌ به‌ خۆنه‌ر ده‌گه‌یه‌نیت. به‌ واتایه‌کی دیکه، ده‌کریت رسته‌یه‌ک دوو، یان چهند واتای هه‌یه‌ت، یه‌کیان سه‌ره‌کی و ئه‌وانی تر ناسه‌ره‌کی بن؛ به‌لام مه‌به‌ستی بیژر زیاتر ئه‌م واتایه‌یه‌ شیوازی بارودۆخی ویسته‌که‌یه‌تی. که‌لکی سه‌ره‌کی زانستی واتاناسی، ناسیاوکردنی خۆنه‌ر له‌ گه‌ڵ هیژی زمانه، بۆ ئه‌وه‌ی له‌ بارودۆخی جیاواز و گونجاودا بتوانیت که‌لک له‌و هیژه‌ وه‌رگیریت و ته‌ی کاریگه‌ر بخولقینیت. واتایه‌کی تاک ده‌کریت به‌چهند جۆری جیاوازی وه‌ک کورتبیری و درێژبیری ده‌برپێدریت؛ ئه‌وه‌ی تاییه‌ت به‌ شیوازی ئه‌ده‌بییه، وێنه‌ی شیعرییه، واته شوپه‌اندن، خواستن، درکه و خوازه (شمیسا، ۱۳۸۶: ۳۱).

۱-۱- وێنه‌ی شیعری

وێنه له‌ شیعردا جۆرنێک ئاfrاندنی هونه‌رییه و شاعیر به‌ به‌هه‌ره‌رگرتن له‌ وێنه‌ی شیعری به‌ شته‌کانی ده‌قهری ژیانی ره‌نگی ژیا ن ده‌به‌خشیت و به‌ سووده‌رگرتن له‌م وێنانه‌ دونه‌یه‌کی نوێ ده‌خولقینیت (زرین کوب، ۱۳۶۷: ۷۴). وێنه، فۆرمیکه له‌ سروشت که له‌ ئاوێنه‌ی زه‌یندا شۆق ده‌داته‌وه (زرین کوب، ۱۳۶۴: ۱۵۸). به‌ واتایه‌کی دیکه، وێنه ته‌وسیف، یان به‌راوردێکی خه‌یالییه و هۆی ئاfrاندنی وێنه‌یه‌ک له‌ زه‌ینی خۆنه‌ر، یان بیسه‌ردا ده‌یه‌ت. خه‌یال، به‌ واتای جواترکردنی دیمه‌نیکه له‌ ده‌برپینی وێنه‌ی ئه‌و سۆزه هه‌لچوه‌ی شاعیر له‌ ساته‌کانی بینه‌ی دیمه‌نیکه‌ی جوان، یان دزیو، تراژیدی، یان کۆمیدی له‌ ئه‌زمونی خۆیدا وێنای ده‌کات. له‌ هه‌موو دۆخێکدا خه‌یال دیاره و هه‌ست و سۆز ده‌جوڵینیت (ئه‌حمه‌د ئه‌سه‌د، ۲۰۱۰: ۷۶). که‌وايه، وێنه بریتیه له‌ چۆنه‌تییه‌ی ده‌رکه‌وتن و سه‌ره‌ه‌ل‌دانی شتی که له‌ ئاوه‌زی مرۆفدا، یان وێنه، شیوازیکی تاییه‌ته‌ ئاوه‌زی مرۆف به‌ که‌لک وه‌رگرتن له‌و، شتی که به‌ خۆی ئاراسته‌ ده‌کات. وێنه، یان خه‌یال له‌ راستیدا هیژی نواندنی جۆرنێک ده‌برپینی ئاراسته‌قینه‌یه که له‌ روانگه‌ی هونه‌ری شاعیر و له‌ سروشتی ده‌قهریکه‌ی تیندا ده‌ژی، سه‌رچاوه‌ ده‌گریت.

له‌ شیعری کوردیدا وێنه‌ی شیعری وه‌ک وه‌موو توخمه‌ پیکه‌ینه‌ره‌کانی شیعری، جیگه‌ی سه‌رنج و تیرامانه؛ چونکه شاعیرانی کورد له‌ ته‌واو قۆناغه‌کانی شیعریدا بایه‌خیان به‌ لایه‌نه‌ هونه‌رییه‌ی شاعر داوه و به‌ وشه و ره‌نگه‌ جۆراوجۆره‌کانی شوپه‌اندن، خواستن و خوازه‌ تابلۆی دل‌فینیان کیشاوه‌ته‌وه؛ به‌ شیوازیکی زۆرجار خۆنه‌ر به‌ خۆنه‌ندنه‌وه‌ی شاعرینک و هه‌ست ده‌کات له‌ به‌رده‌م تابلۆیه‌کی جواندا وه‌ستاوه و نوقمی خه‌یال و بیره‌کردنه‌وه‌ی قوول ده‌یه‌ت. ئه‌و بابته‌ش له‌ په‌لی یه‌که‌مدا بۆ لێهاتوویی شاعیر ده‌گه‌ریته‌وه که چنده‌ تاونیویه‌تی وشه له‌ خزمه‌تی ده‌ق و ده‌قیش له‌ خزمه‌تی شیعری جوان داينیت. به‌ شیوه‌یه‌کی گشتی دوو جۆره‌ وێنه‌ی شیعری هه‌یه؛ یه‌که‌م، وێنه‌ی وه‌سفی که له‌ ره‌نگه‌ی وشه و ده‌برپینی راسته‌وخۆه‌ پیک ده‌یت. دووه‌م، وێنه‌ی ره‌وانیژی که له‌ ره‌نگه‌ی رازه‌کانی ره‌وانیژییه‌وه به‌ره‌م ده‌یت (ده‌شتی، ۲۰۰۹: ۱۲۵). وێنه‌ی شیعری له‌ شیعری شاعیره‌که‌وه بۆ شاعیره‌کی تر جیاوازی هه‌یه؛ هۆکاری ئه‌م جیاوازییه‌ بۆ سه‌رشت و سروشتیکه‌ی شاعیر تیندا ده‌ژی و رازه‌کانی شیعری که به‌ شیوازی جۆراوجۆر به‌ کارهاتوون ده‌گه‌ریته‌وه.

۲-۱- پرسپاره کانی توژیینهوه

۱. هۆکاری سهره‌لدانی درکه له ئەدهیاتدا چیه؟
۲. له چ کات و ساتیکدا شاعیر و ئەدیبی کورد که‌لکیان له درکه وەرگرتوه؟
۳. ناخۆ رازهی درکه له شیعردا لایه‌نی جوانیناسی به شاعر دهبه‌خشیت؟
۴. له شیعری کلاسیکی کوردیدا، درکه به چەند جۆر خۆی نواندوه؟

۲- پیشینه‌ی توژیینهوه

هەر وه‌ک له سهرتای تەم توژیینه‌وه‌یه‌دا باس کرا، رازه‌ی درکه‌ی یه‌کێک له رازه‌ سهره‌کییه‌ کانی زانستی رۆونبێژییه‌ و له ئەدهیاتای کوردیدا چەند کتیب به‌ شیوازی پەسپۆرانه‌ له‌سەر زانستی رۆونبێژی ئەدهبی نوسراون و لیکدانە‌وه‌یان له‌سەر رازه‌ی درکه‌ کردوه‌ که‌ بریتین له‌: ۱. رۆونبێژی له‌ ئەدهبی کوردیدا، به‌شی دووهم، رۆونبێژی، عەزیز گەردی؛ ۲. خۆشخوانی، عەلە‌ئە‌دین سه‌جادی؛ ۳. به‌دیج و عەرۆزی نامی، مه‌لعه‌بدولکه‌ریم موده‌رپیس؛ ۴. جوانکاری له‌ ئەدهبی کوردیدا، ئیدریس عەبدو‌للا؛ ۵. لایه‌نه‌ رۆونبێژییه‌ کان له‌ شیعری کلاسیکی کوردیدا، ئیدریس عەبدو‌للا؛ ۶. کۆمه‌لێک پەند و ئیدیومی کوردی، زه‌کیه‌ ره‌شید محە‌مه‌د ئەمین؛ ۷. به‌یانی کوردی، عەبدو‌لخالق په‌ره‌یزی؛ ۸. رۆونبێژی له‌ ئەدهبی کوردیدا، سه‌ید ئەحمەد پارسا؛ ۹. رۆونبێژی، جه‌عفر قاره‌مانی؛ ۱۰. ئیلیوم له‌ زمانی کوردیدا، فه‌تاح مامه‌ عەلی (نامه‌ی دوکتۆرا)؛ ۱۱. ئیلیوم له‌ زمانی کوردیدا، عەلی جه‌لال محە‌مود؛ ۱۲. فه‌ره‌نگی ئیلیوم له‌ زمانی کوردیدا، عەبدو‌لوه‌هاب شیخانی؛ ۱۳. زۆه‌ری زمان، فه‌ره‌نگی کینایه‌ و ده‌سته‌واژه‌کانی کوردی سۆرانی، ئیبراهیم ئەحمەدی.

۳- درکه‌ و پیناسه‌ی له‌ ئەدهبی کوردیدا

سیرووس شه‌میسای بۆ پیناسه‌ی درکه‌ له‌سەر ئەو باوه‌رهبه‌ که‌ شاعر و په‌خشان وه‌ک هه‌موو هونه‌ره‌کانی دیکه‌ بۆ په‌یوه‌ندی له‌ گه‌ل به‌رده‌نگی خۆیان پۆیستیان به‌ چەند که‌ره‌سته‌یه‌ک هه‌یه‌. یه‌کێک له‌م که‌ره‌ستانه‌، درکه‌یه‌. هەر له‌ کۆنه‌وه‌ ئەدیبان و پەسپۆرانی ئەدهبی ئاماژەیان به‌ گرنگی و کارتیکه‌ری رازه‌ی درکه‌ له‌سەر شیوازی ناخافتنی ناسایی و شیعردا کردوه‌ و وه‌ک شیوازیکی دهرپینی ئەدهبی- هونه‌ری پیناسه‌یان کردوه‌. درکه‌ له‌ نیوان دوو تاکدا به‌ کار دێت و پاشان ورده‌وره‌ له‌ناو تاکه‌کانی دیکه‌ی کۆمه‌لگاشدا به‌ره‌و په‌یدا ده‌کات. له‌ کولتووری هەر نه‌ته‌ویه‌ کدا کۆمه‌لێک درکه‌ی تایبه‌ت هه‌یه‌ که‌ تیگه‌یشتن له‌ واتای ئەم درکانه‌ په‌یوه‌ندی به‌ شارەزایی له‌ گه‌ل کولتووری ئەو نه‌ته‌ویه‌، یان بوونی زانیاری له‌سەر به‌ستین و هۆکاری سهره‌لدانی ئەو درکانه‌وه‌ هه‌یه‌ (شمیسا، ۱۳۸۷: ۲۸۵-۲۸۶).

به‌ کاره‌ینانی درکه‌، به‌ شاعیر ئەو دهرفته‌ دهبه‌خشیت تا ئەو واتایه‌ی له‌ زه‌ینیدایه‌ به‌ شیوازیکی کارتیکه‌ر و جوان دهرپه‌رێت. سوودوهرگرتن له‌ درکه‌ هۆی کورت‌کردنه‌وه‌ی زمان له‌ شیعردایه‌. له‌ رازه‌ی درکه‌دا ئەو بابته‌یه‌ی دهرده‌رپه‌رێت. ده‌بی به‌ شیوازیکی بی که‌ خۆنه‌ر بتوانیت له‌ واتای نزیکه‌وه‌ به‌ واتای دوور بگات و واتای سه‌ره‌کی بۆ رۆون بێته‌وه‌؛ بۆ نمونه‌، کاتیک ده‌گوتریت «ده‌م ته‌ر»، به‌ واتای که‌سیکه‌ زمانی لووس بێت و به‌ قسه‌ خه‌لک فریو بدات؛ نه‌ک که‌سیک ده‌می ته‌ر بێت. درکه‌ جگه‌ له‌ ده‌قه‌ ئەده‌بییه‌ کان، له‌ زمانی ناسایی ناخۆه‌رانی هەر ده‌قه‌رێکدا به‌ شیویه‌کی به‌ربالاو به‌ کار هاتوه‌ و گرنگی و جوانی تایبه‌تی هه‌یه‌. زۆریک خۆلی نیوان تاکه‌کانی کۆمه‌لگاش به‌ شیوازی درکه‌ دهرده‌رپه‌رێن؛ بۆ نمونه‌، وه‌ختیک که‌سیک به‌ که‌سیکی دیکه‌ ده‌لێت «تاو له‌ کام لاره‌ هه‌لاتوه‌؟»، واته‌ چ رۆوی داوه‌ بۆ دینی ئیمه‌ هاتوو. ئەو واتایه‌ی له‌ رینگه‌ی درکه‌وه‌ دیار ده‌کرێت، کاریگه‌تر و روه‌انتره‌ له‌ واتایه‌یه‌ به‌ شیوه‌ی راسته‌وخۆ دهرده‌رپه‌رێت. سوودوهرگرتن له‌ درکه‌ ئەو دهرفته‌ به‌ بێژر دهبه‌خشیت تا زۆر واتا که‌ له‌ باری ناساییدا به‌ هۆی شه‌رم، ترس و دل‌ه‌راوکی، یان هەر هۆیه‌کی دیکه‌وه‌ شیوازی درکاندن نه‌ین، دهرپه‌رێت.

سوودوهرگرتن له درکه ئەو دەرڤه‌ته به بیژەر دهبه‌خشیت تا زۆر واتا که له باری ئاساییدا به‌هۆی شهرم، ترس و دل‌پراوکی، یان هەر هۆیه‌کی دیکه‌وه شیواوی درکندن نهن، دهربردریت. زۆریک له واتاکان رهنگه ئە‌گەر به شیوازی ئاسایی دهربردرین، زۆر کارتیکه‌ر نهن. پازهی درکه واتاکان به شیوازی ئە‌ده‌بی ده‌گه‌یه‌نیت و ئە‌م تایبه‌تمه‌ندی‌ه‌ش بی‌گومان له زانستی ر‌ه‌وانیژی‌یی ئە‌ده‌بییه‌وه سه‌رچاوه ده‌گرت. له جۆره ئە‌ده‌بییه‌کاندا درکه له شیعی، په‌خشان، مه‌ته‌ل و په‌ندی پ‌شینیاندا رهنگی داو‌ته‌وه و به‌کار هاتوه. به‌شیک له په‌ندی پ‌شینیان له‌سه‌ر بنه‌مای درکه دروست بوون؛ بۆ نمونه، «ده‌ستی به‌ده‌می ناگات»، درکه‌یه له تاک‌ی نه‌دار و هه‌ژار (قاره‌مانی، ۱۳۹۸: ۱۱۹).

له سه‌رچاوه‌کانی زانستی ر‌وونیژی‌یدا، له پ‌یناسه‌ی درکه‌دا هاتوه: و‌ته‌یه‌ک دوو واتای هه‌ییت؛ یه‌که‌م، واتای نزیک و دووهه‌م، واتای دوور. واته، ئە‌گەر بیژەر ر‌سته‌یه‌ک وه‌ها دهربریت که خ‌وینەر له واتای نزیکه‌وه به واتای دوور بگات، له‌و به‌شه‌دا له پازهی درکه که‌لگی وهرگرتوه. به واتایه‌کی دیکه، ر‌سته، یان ده‌سته‌وشه‌یه‌ک مه‌به‌ستی بیژەر یان شاعیر له دهربرینی، واتای ر‌واله‌تی نییه و ن‌شانه‌یه‌ک که سه‌رنجی خ‌وینەر له واتای ر‌واله‌تییه‌وه بۆ واتای نه‌ینی ر‌ابک‌یشیت له د‌پ‌ر‌دا نه‌ییت؛ که‌وايه، درکه یه‌کیک له هه‌ستیارترین بابه‌ته‌کانی زمانه و زۆرجار مه‌به‌ستی سه‌ره‌کی له دهربرینی درکه ر‌وون نییه. به‌م پ‌یه‌ ته‌نیا ئە‌و تاکانه‌ی ده‌سه‌لات‌یک‌ی به‌ه‌ی‌یان به‌سه‌ر زمانیک‌دا هه‌ییت، ده‌توان له واتای درکه تایبه‌ته‌کان تی‌ب‌گه‌ن. به‌کورتی، درکه وشه، ده‌سته‌وشه، یان ر‌سته‌یه‌که بیژەر به شیوازی‌ک به‌کاری د‌ین‌یت که مه‌به‌ست له دهربرینی، واتای نه‌ینییه؛ که‌وايه، واتای نزیک ه‌ی‌مايه که بۆ گه‌یشتن به واتای راسته‌قینه له دهربرینی وشه، یان ر‌سته (قاره‌مانی، ۱۳۹۷: ۱۲۰).

شیخی من به‌و غایه‌ته پ‌شتی له عاله‌م کردوه سوورته‌ی خ‌وشی له نیو ئاوینه پ‌شتی تی‌ده‌کا
(حاجی، ۱۳۹۰: ۵۲)

له‌م د‌پ‌ر‌دا، ده‌سته‌وشه‌ی «پ‌شت تی‌کردن» دوو واتای هه‌یه؛ یه‌که‌م، واتای نزیک که بریتیه له: ر‌وهه‌ل‌گه‌راندنه‌وه و پ‌شت له که‌سیک کردن؛ دووهه‌م، واتای دوور یان نه‌ینی که بریتیه له: دوور که‌وتنه‌وه و خ‌وت‌نه‌گه‌یاندن له تاک‌یک یان هه‌شیمه‌تیکی دیاریکراو.

خ‌وینی من به‌گه‌ردمی زولفت به ئیشاره‌ی چاوه‌کانت من ئە‌گەر شکاوه پ‌شتم، من ئە‌گەر جگه‌ربر‌پ‌روم
(وه‌فایی، ۱۳۸۹: ۱۲۹)

له‌م د‌پ‌ر‌دا، «پ‌شت شکان» دوو واتای هه‌یه؛ یه‌که‌م، واتای نزیک یان ر‌واله‌تی که بریتیه له: تووشی پ‌شت شکان بوون؛ دووهه‌م، واتای نه‌ینی که زیاتر مه‌به‌ستی بیژەر له دهربرین و درکه که بریتیه له: ۱. تووشی به‌لا هاتن. ۲. ه‌ی‌ز و ده‌سه‌لات نه‌مان. ۳. زه‌ر و خه‌ساری گه‌وره‌لی که‌وتن (قاره‌مانی، ۱۳۹۷: ۱۲۱).

درکه له ر‌ووی د‌ه‌روونییه‌وه کارتیکه‌ری زۆر به‌ه‌ی‌زی له‌سه‌ر ناخاوتنی ئاسایی ناخ‌پ‌ه‌رانی هه‌ر نه‌ته‌وه‌یه‌ک هه‌یه؛ جاری وایه هاندهره و جاری واشه ه‌ی‌وايه‌خ‌ش و سار‌پ‌ت‌که‌ری نازاره د‌ه‌روونییه‌کان، یان چاره‌سه‌ری ک‌یشه‌کانه (ئه‌حمه‌دی، ۱۳۹۳: هه‌ژده). ج‌بی ئاماژه‌یه له‌و به‌شه‌ی که نمونه‌ه‌ینانه‌وه وه‌ک درکه به شیوه‌ی نار‌استه‌وخ‌ۆ واتا ده‌گه‌یه‌نیت هاوش‌پ‌ه‌ی‌یان هه‌یه؛ به‌تایبه‌ت له درکه‌ی ر‌ه‌مز‌اویدا و پ‌ک‌چ‌وون؛ به‌لام له بنه‌مادا مه‌به‌ست له که‌ل‌گ‌وهرگرتن له درکه و نمونه‌ه‌ینانه‌وه به ته‌واوی ج‌یا‌وازیان هه‌یه. له زۆر شویندا درکه، و پ‌ک‌چ‌وویی له‌گه‌ل‌ خ‌وازه و به تایبه‌ت خواستنی ل‌یک‌دراودا هه‌یه؛ ئە‌م و پ‌ک‌چ‌وویی به ر‌اده‌یه که هه‌رچه‌ند پ‌یناسه‌یه‌کی ر‌وون و دیاریکراو بۆ درکه، خ‌وازه و خواستن هه‌یه، به‌لام دیسان له نیوان پ‌س‌پ‌وران‌ی ر‌ه‌وانیژی‌یی ئە‌ده‌بیدا له‌سه‌ر ئە‌م بابه‌تانه ب‌چ‌وونی ج‌یا‌واز له نارادایه.

پیناسه کانی کۆن و نوینی رازهی درکه تا رادیه ک هاوشیوه و لهیه ک نریکن؛ به لّام به شیک لهم پیناسه زۆر گشتین و ناکریت رهخه یان لی بگریت. گرووینک له زانیانی زانستی روونییژی تهناخت سه رنجی ورده کاریه کانیشیان داوه؛ وه ک شه میسا که له پیناسه رازهی درکه دا دلّیت: «سه رنجدان به درکه له شیوازاناسیدا زۆر گرنگه. تنیا ئه و تا کانه ی دسه لّاتینکی ئه وتو یان به سه ر زمانیکدا هه یه، ده توان که لک لهم رازیه وهرگرن». به پیی پیناسه ی شه میسا درکه بریتیه له دهسته وشه یان رسته (شمیسا، ۱۳۸۷: ۲۷۴). ئه م پیناسه یه جی رهخه گرته؛ چونکه درکه تنیا رسته و دهسته وشه نییه؛ به لکوه به شیوی وشه ی تاک، یان لیکدراویش له شاعر و په خشاندا به کار هاتوه. زۆرینک له واتاکان ئه گهر به شیوازی ئاسایی دهربردرین زۆر چیتزه خش نین و کارتیکه رییان له سه ر ههستی به رده نگ ناییت و رهنگه دزیویش به زمین بگات؛ به لّام به که لک وهرگرتن له رازهی درکه ده کریت واتاکان به شیوازی نکی ناراسته وخۆ و کارتیکه ر دهربردرین، به جۆرینک ههسته بزوی بن و خوینهر چیتژی لی وهرگرت.

۳-۱- جیاوازی درکه و خوازه

یه کهم، ئه وه ی که درکه به هیچ شیویه ک دزایه تی له گه لّ حه قیه تدا نییه و ده کریت واتای رواله تی وتهش له درکه دا ره چاو بکرت. ئه م بۆ چونه هه له نییه؛ بۆ نمونه، له لیکدانه وه ی ئه و رسته یه دا: «ئاگر له مالیدا ناکریته وه». له دونیای راسته قینه دا رهنگه مالیک هه ییت، قهت ئاگری تیدا هه لنه کریت؛ به لّام له خوازه دا به م شیویه نییه و واتای حه قیقی وته بایه خی نییه. له خوازه دا مه به ست له دهربرین، واتای رواله تی بیژه نییه؛ به لکوه مه به ستی بیژهر له دهربرینی خوازه، واتای نه یینییه. دووه م، له خوازه دا نیشانه یه ک هه یه خوینهر له رووی ئه و نیشانه یه وه تیده گات مه به ستی بیژهر له وشه، یان رسته، واتای رواله تی نییه؛ به لّام له درکه دا نیشانه یه ک نییه که خوینهر بۆ واتای سه ره کی دهربرین رینوینی بکات.

نوعه ئینسانی ههیه غه م قوتیه من غه می خۆم و غه می عالم دهخۆم

(نالی، ۱۳۸۷: ۳۰۸)

له م دپرده دا، مه به ستی سه ره کی شاعیر له «عالم» خه لکی دونیایه و نیوی شوینه که لیکخواسته راه که «عالم» به بۆ ئه و مروفانه ی تیدا ده زین. په یوه ندی نیوان هه ر دوو واتای دهربرین، په یوه ندی شوینییه؛ به لّام له رازهی درکه دا نیشانه یه ک نییه خوینهر بۆ واتای نه یینی دهربرین که مه به ستی سه ره کی شاعیره، رینوینی بکات.

سه به رته به جیاوازی درکه و خوازه، ده ی ئه و بابه تهش بلّین که درکه زیاتر له فولکلوره وه هه لّقولاوه. به واتایه کی تر، درکه زیاتر له ناو تاکه کانی کۆمه لگادا رسکاوه و پاشان شاعیر له ده قه ئه ده بییه کانا به کاری دینیت؛ به لّام خوازه له زمین و زمانی شاعیره چرۆ ده کات. درکه زۆر جاریش له شاعیری شاعیراندا، که رهسته یه ک بووه بۆ دهربرینی واتایه ک که ده ره تانی درکاندن رسته وخۆی نه بووه. توژی نه وه له سه ر شیوازی چۆنیه تی به کاره یان و شوینی سه ره لّدانی درکه له شاعیری شاعیراندا، توژی به ره و ره گ و بنجی له ئه ده ی فولکلور ده باته وه؛ به لّام خوازه له هه ریمی شاعیره و له ریگه ی زهینی وینه سازی شاعیر دیته ئافراندن و له ناو تاکه کانی کۆمه لگادا به روی ده ییت. به کورتی، ره وتی جووله ی رازهی خوازه له شاعیره وه به ره و خه لک؛ به لّام ره وتی جووله ی رازهی درکه له خه لکه وه به ره و شاعیره.

۳-۲- جیاوازی درکه و خواستن

تایبه ته ندی سه ره کی درکه، لیلی واتایه؛ ئه و تایبه ته ندیه یه به وه هۆیه وه که واتای درکه دارپژراو نییه. واتای هه ندیک درکه ئه وه ندی لیل، تنیا به به ره وهرگرتن له وشه دان واتایان بۆ خوینهر روون ده یته وه؛ به وه هۆیه شه وه له ئه ده ی هه مو نه ته وه کانا وشه دانی تایبه ت به درکه هه یه. به لّام واتای خواستن زۆر جیاوازی له گه لّ واتای بنجی نییه و ئه وه ندی لیل نییه که تیگه یشتن له واتای سه ره کی ئاسته م ییت، یان بیویست به وشه دانی تایبه ت هه ییت (قاره مانی، ۱۳۹۷: ۱۲۳).

۳-۳- جىاوازى دركە و خواستنى لىكدراو

جىاوازى دركە و خواستنى لىكدراو لەو خالەدايە كە خواستنى لىكدراو جۆرىك خاۋزىيە و لە دىرپىكدا كە خواستنى لىكدراو ھەيىت، نىشانەيەك ھەيە كە سەرنجى خوينەر بۆ واتاى راستەقىنە راپكىشىت و دەرپى ئەم بابەتە يىت كە دەستەوشە يان رستە لە واتاى بنجيدا بە كار نەھاتوو. بەلام لە دركەدا ئەو نىشانەيە نىيە كە دەرپى واتاى نەيىتى يىت؛ بۆ نمونە، لەو دركەيەدا: «فو لە دۆ نە كردن»، ھىچ نىشانەيەك نىيە خوينەر بزائىت مەبەست لە دەرپىنى ئەو رستەيە، واتاى نەيىتىيە (شمىسا، ۱۳۸۷: ۲۸۸).

۳-۴- جىاوازى دركە و پەند

۱. دركە دەتوانىت لىمايەك (مدخل) لە وشەدان يىت؛ بەلام پەند ئەو تايبەتمەندىيەى نىيە (انورى، ۱۳۸۳: ۱۲).
۲. دركە زۆر جار فۆرمى چاۋگى ھەيە و دەتوانىت بىيىتە رستەيەك؛ بۆ نمونە، دركەى «دل راکرتن» واتاى دركاۋەكى برىتییە لە: دل نەشكاندن. ئەو دركەيە دەكرىت بە شىۋەي رستە بنوسرىتەو. بەلام پەند، رستەيەكە دەتوانىت بىيىتە چاۋگ؛ بۆ نمونە، «لە ناش دواكەوتوو، لە رىنگا پەلە دەكات»، دەكرىت شىۋازى چاۋگ بنوسرىتەو؛ بەو شىۋەيە: لە ناش دواكەوتن، لە رىنگا پەلە كردن. شايانى باسە ئەو جۆرە گۆرانیە بەو واتايە نىيە ھەر پەندىك دەكرىت بىيىتە چاۋگ.
۳. دركەكان لايەنى نامۆزگارىيان نىيە و بۆ يەك واتا دەخواستىن؛ بەلام پەند لايەنى نامۆزگارى و بەلگەھىنانەويان ھەيە (پارسا، ۱۳۸۴: ۱۰-۱۱).
۴. لە پەندەكاندا زۆر جار وشە سەرەكییەكان واتاى «خواستن» يان ھەيە؛ بەلام لە دركەدا وشە سەرەكییەكان واتاى «خواستن» يان نىيە.

۵. دركە لەسەر بنەماى خاۋزە دروست دەيىت؛ بەلام پەند لەسەر بنەماى شوبھاندن (قارەمانى، ۱۳۹۷: ۱۲۵).

۳-۵- پىناسەى دركە

۱. واتاى خاۋزىيە و ناراستەقىنەى ھەيە؛
۲. لايەنى شوبھاندنى و خواستنى نىيە؛
۳. بە لىمايەك لە وشەدان دەژمىردى؛
۴. لايەنى نامۆزگارى و پەندى نىيە؛
۵. برەوى ھەيە؛
۶. كورتە؛
۷. دوو واتاى دوور و نزىكى ھەيە (قارەمانى، ۱۳۹۷: ۱۲۵).

۳-۶- شۆينى سەرھەلدانى دركە

شۆينى سەرھەلدانى دركە، زمان و ئاخافتنى ئاسايى خەلگە و لە پەيوەندىيەكانى رۆژانەدا رۆلى بوو و لە كات و شۆينى تايبەتدا بۆ گەياندن و ئاگادار كەردنەو بە مەبەستى جۆراوجۆر بەكار ھاتوو. دركە، ئاۋىنەى كولتور و دەرخەرى ئاستى رۆشنىبىرى نەتەۋەيە؛ دياردەيەكە لە زمانى ئاخاوتندا و لای ھەموو ئاخۆپەرانى زمانى داىكى بايەخى ھەيە و بەكار ھاتوو و لە پەيوەندىيەكانى رۆژانەدا بۆ دەرپىنى ناراستەوخۆى واتايەك كەلگى لى وەرگىراۋ؛ واتە مۆرى كۆمەللى پىۋىيە و مانەو و نەمانەۋەى پەيوەندى بە برىارى كۆمەلەۋە ھەيە. وردەوردە دركە ھاتۆتە ناو زمانى ئەدەبى و ھۆى دەۋلەمەندى و ئافراندى شىۋازىكى نۆى بۆ دەرپىن بوو. رەنگە ئەو پرسىيارە يىتە ئاراۋە كە، ھۆكارى سەرەكىيە رەنگدانەۋەى دركە لە ئەدەبىياتدا چىيە؟ بۆچى بىژەر ناراستەوخۆ و بە شىۋازىكى ناديار وتەكانى دەردەپرەت؟ لە ۋەلامدا دەكرى بگوتىرت: يەكەم ھۆكار بۆ دەرپىنى ناراستەوخۆى وتە، بەكارھىنانى شىۋازى رەوانىبىرەيە كە ھۆى كاريگەرى بەھىزتر و رەوانتر كەردنى وتەيە. دووھەم ھۆكار، ئەۋىيە كە زۆرپونى رازەى دركە لە بەرھەمەكانى ئەدەبى سەرھەمىكدا ترس، شەرم، دلەراۋەكى تاكەكانى كۆمەلگا لە دەرپىنى راستەوخۆى واتاكان دەگەيەنەت.

زۆرجار درکه له لایهن خه‌لکی ناساییهوه به مه‌به‌ستی جۆراوجۆر به کار هاتووه. درکه کانی گشتی، واته ئەو درکانه‌ی له لایهن خه‌لکهوه نافریتراون، زیاتر له جۆری هیما و ناماژن (کرازی، ۱۳۸۹: ۱۷۲). زۆرینک له‌م درکانه له ناکاره مرۆیه‌کان و له فرهه‌نگی خه‌لکهوه هه‌لقولان و له روانگه‌ی خه‌لکناسیهوه شیای لیکدانه‌وه‌ن. درکه‌کان سه‌ره‌تا و نه‌نجامی خۆیان هه‌یه؛ برینک سه‌رده‌مین و له داهاتوودا کارایی خۆیان له ده‌ست دده‌ن. به‌هۆی گۆرانکاری بارودۆخه‌کان، هه‌رجار درکه‌ی نوێ دیتته ئاراوه. درکه‌ی هه‌ر سه‌رده‌میکی میژوویی و کولتووری، خاوه‌نی تایبه‌تمه‌ندی خۆیه‌تی و وه‌کوو ئاوێنه‌یه‌ک تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی سه‌رده‌می خۆی ده‌نویته‌ (ئه‌حمه‌دی، ۱۳۹۳: حه‌فده).

هه‌ر چینیکی کۆمه‌لگا زمانی نه‌ینی تایبه‌ت به‌ خۆیان هه‌یه که ئەو زمانه نه‌ینییه پره له رسته و درکه‌ی تایبه‌ت به‌و چینه؛ بۆ نمونه، له زمانی نه‌ینی شو‌فیره‌کاندا «په‌نچه‌ربوون»، واتای «نه‌خۆش‌که‌وتن»ی هه‌یه؛ یان هه‌رکات بلین: «فلانی گریپاچی کردووه»، مه‌به‌ست «مردنی فلان‌که‌س»ه. له رابردوودا که زیده‌تر و لاخی سواری که‌ره‌سته‌ی هاتوچۆ بووه، بۆ ناماژه به‌ دره‌نگ‌هاتن، ده‌گوترا «فلانی ئەسه‌په‌که‌ی، یان که‌ره‌که‌ی له قور چه‌قیوه»؛ به‌لام دوا‌ی هاتنی سه‌یاره ئەو درکه‌یه بوو به‌ په‌نچه‌ربوون و جیی درکه‌ی له قورچه‌قینی گرتوه و ده‌گوتری «فلانی په‌نچه‌ر بووه». هه‌لبه‌ت ئیستا که دونه‌ی کۆمپیوتەر و دیجیتاله، ده‌گوتری: «فلانی هه‌نگی کردووه» و بری شتی تری له‌و جۆره. له راستیدا درکه‌کان کۆمه‌لێک دابونه‌ریتیان له خۆدا هه‌شار داوه که له سه‌رده‌میکی تایبه‌تدا به‌کار هاتوون و بۆ ده‌برینی واتا نه‌ینییه‌کان که‌لکیان لێ‌وه‌رگه‌راوه (قاره‌مانی، ۱۳۹۷: ۱۲۶).

۷-۳- بنه‌رته‌کانی درکه

۱-۷-۳- ده‌برینی درکاو

ئەو بیژیه‌ی به‌ هۆیه‌وه درکه دروست ده‌ییت؛ واته ئەو وشانه‌ی له ده‌بریندا به‌کار هاتوون، دوو واتایان هه‌یه؛ یه‌که‌م، واتای رواله‌تی و دووه‌م، واتای نه‌ینی، یان درکاو.

۲-۷-۳- واتای درکاو

مه‌به‌ست له واتای درکاو، ئەو واتاییه که له ده‌برینه درکاوه‌دا دیاری ده‌ییت؛ واته ئەو واتاییه مه‌به‌ستی بیژره له ده‌برینی، و ته‌ی نه‌ینی و نادیاره. په‌یوه‌ندی ئیوان ئەم دوو بنه‌رته په‌یوه‌ندییه‌کی پیوستی و پیوستراوییه. ده‌برینی درکاو پیوستراوه بۆ واتای درکاو، واتای درکاویش پیوسته بۆ ده‌برینی درکاو (قاره‌مانی، ۱۳۹۷: ۱۲۷).

له‌وه‌ی دواوه، ده‌ی قۆلی هه‌تا ئانیشکی هه‌لمالی هه‌موو رۆژی هه‌تا ئیوارێ بچته جوت و جۆمالی

(هه‌یمن، ۲۰۱۱: ۱۰۰)

له‌م دێرده‌دا، درکه له سارسته‌ی «قۆل لێ‌هه‌لمالین»دا دهرده‌که‌ویت. ئەم سارسته‌یه ده‌برینی درکاوه، واتای حه‌قیقی خۆی هه‌یه؛ به‌لام واتا نه‌ینییه‌که‌ی که واتای درکاوه، بریتییه له: خۆسازکردن بۆ کردنی کارێک.

۸-۳- جۆره‌کانی درکه

۱-۸-۳- درکه له به‌رناوه‌لناو «وه‌سفکراو، ناو»

بابه‌ت، یان واتایه‌ک مه‌به‌ست و واتای درکاوه‌که‌ی، ناوی وه‌سفکراوه و خودی درکه ئاو‌ه‌لناو، یان کۆمه‌لێک ئاو‌ه‌لناو، یان رسته‌یه‌که له رۆوی ئەوانه‌وه به‌رناوه‌لناویکی دیکه بۆ خۆینه‌ر رۆون ده‌ییته‌وه. له درکه‌ی به‌رناوه‌لناویدا خۆینه‌ر به‌ دیتنه‌وه‌ی به‌رناوه‌لناو به‌ ئاو‌ه‌لناو درکاوه‌کان ده‌گات. به‌ واتایه‌کی تر، ئاو‌ه‌لناویک ده‌بریردێت و ئەم ئاو‌ه‌لناوه ناماژه به‌ به‌رناوه‌لناویکی تر بکات (قاره‌مانی، ۱۳۹۷: ۱۲۸).

پیش نهوهی شهوگه‌ری دلته‌ر وەرەز بی له ماله‌ومالان

(هینمن، ۲۰۱۱: ۲۳۱)

لەم دێرەدا، «دلته‌ر» ئاوێلناوه و درکه‌یه له وه‌سفکراو؛ واته که‌سیک هه‌ز له به‌رگی ئال‌ووال و خۆرازانده‌وه بکات «نه‌وه که‌سه ناویکه، ئاوێلناوی دلته‌ر وه‌سفی ده‌کات».

۳- ۸- ۲- درکه له ئاوێلناو

جوێرێک درکه‌یه که ده‌رپینی درکاو، ئاوێلناویکه مه‌به‌ستی سه‌ره‌کیی بیژهر له ده‌رپینی ئاوێلناویکی تره (واتای درکاو).

عیشق کردمی بی‌خانومان، بی‌ملک‌ومالی عیشقم ئەز تا‌قته نه‌ما لال بوو زبان، قامه‌ت هیلالی عیشقم ئەز

(ئه‌حمه‌دی کوێ، ۱۳۹۰: ۱۳۳)

لەم دێرەدا، «بی‌خانومان» ئاوێلناوه و درکه‌یه له ئاوێلناویکی دیکه، که بریتییه له «هه‌زار و مال‌ویژان»، واتای درکاو.

په‌ژاره‌ی نه‌بی بو بی‌ده‌سه‌لات هه‌رگیز نه‌به‌خشی به‌هه‌زار خه‌لات

(قانع، ۱۳۸۴: ۴۸۶)

لەم دێرەدا، «بی‌ده‌سه‌لات» ئاوێلناوه و درکه‌یه له ئاوێلناوی «که‌م هێژبوون»، که واتای درکاوه.

۳- ۸- ۳- درکه له کار

له دێرێک، یان رسته‌یه کدا کار، چاوگ، یان ده‌سته‌وشه‌یه‌ک بیته درکه بو کار، چاوگ، رسته، یان ده‌سته‌وشه‌یه‌کی دیکه. ئەم جوړه درکه‌یه باوترین جوړی به‌کاره‌ینانی درکه‌یه.

موژه‌ی خوینی ده‌کا هه‌ر له‌هزه، سه‌یره ئەمه‌نده گول له‌بن یه‌ک نووکه خارا

(مه‌حوی، ۱۳۸۷: ۴۲)

لەم دێرەدا، «خوین‌کردن» درکه‌یه له جوړی کار و واتای درکاوه‌که‌ی «کوشتن»ه.

۳- ۹- جوړه‌کانی درکه له رووی ژماره‌ی وشه‌وه

۳- ۹- ۱- درکه‌ی یه‌ک وشه‌یی

ئەم جوړه درکه‌یه له یه‌ک وشه‌ پیک‌هاتوو؛ وه‌ک «ئاگره‌س» که درکه‌یه له وه‌ستانی شه‌ر و ناکۆکی نیوان دوو که‌س، یان دوو ده‌سه‌لات.

ساقیا! بو کوی ده‌چی، بو کوی ده‌چی؟ تۆش له‌به‌ر ئەو مله‌وره‌نه‌هه‌رانه‌هه‌ر یه‌ک؟

(هینمن، ۲۰۱۱: ۲۷۸)

لەم دێرەدا، «مله‌وره‌» درکه‌یه‌کی یه‌ک وشه‌ییه و واتای درکاوه‌که‌ی «بی‌ئاوه‌ز و زۆردار»ه.

ناپروورپۆزه‌هه‌سه‌الی یار و خوینرپۆزه‌هه‌سه‌الی عه‌اله‌می عیشق و مه‌حه‌به‌هه‌ت هه‌ر برپۆزه‌هه‌ر برپۆزه‌هه‌ر

(مه‌حوی، ۱۳۸۷: ۱۸۳)

لەم دێرەدا، «خوینرپۆزه‌» درکه‌یه‌کی یه‌ک وشه‌ییه و واتای درکاوه‌که‌ی «پیاوکۆژ»ه.

۳-۹-۲- درکەوی دوو وشەیی

ئەم جۆرە درکەییە لە دوو وشە پێک هاتوو؛ وەک «ئاگری دل» کە واتای درکاوەکە «خەم و کەسەر» ە.

ئەو مانگ من و تۆ هەر دوو هاو دەردین هەر دوو گرفتار یە ک ناھی سەردین

(پێکەس، ۱۳۹۰: ۱۸۳)

لەم دێژدا، «ناھی سەرد» درکەییەکی دوو وشەییە و واتای درکاوەکە: «خەم و کەسەر» ە.

۳-۹-۳- درکەوی دەستەوشە

درکەییە کە زیاتر لە دوو وشە پێک هاتوو.

دەزانی بۆ تەرازووی زوڵفی سەر ناکا لە هیچ لاوە؟ بە پارسەنگی حەیا دەستی لە میزانا دەبزوین

(حەریق، ۱۳۹۶: ۱۸۹)

لەم دێژدا، «تەرازووی سەرنەکردن» درکەیی دەستە وشەییە، واتای درکاوەکە «هاوسەنگ بوون» ە.

۳-۹-۴- درکەوی رستە

ئەم جۆرە درکەییە لە رستەییە ک پێک هاتوو؛ وەک «پێ لەسەر تاقی مەه و ئەیوانی کەیان دانیان»، کە درکەییە لە «سەربەرز و سەرکەوتوو بوون».

هەقی نوێژی لە رووتی وا ئەسینی کە ناگر پێوئینی لێی نایە بۆسۆ

(هێدی، ۲۰۱۶: ۳۳۰)

لەم دێژدا، «بۆسۆ لێ نەهاتن» درکەیی رستەییە، واتای درکاوی، «زۆر رووت و هەزار بوون» ە.

۳-۱۰- درکەوی گشتی

درکەییە کە بە تێپەڕینی رۆژگار خەلکی ناسایی کۆمەلگا بە بۆنە و مەبەستی جۆراوجۆرە ئافرانوویانە، بێ ئەوەی مۆری کەسی هەبێت و بە ناوی کەسێکە ناسراو بێت؛ بۆ نموونە، زۆرجار لە ناخافتنی ناساییدا بە کەسێک کە زۆر بێدەنگ و هیچ نەوێژ و فەقیرحالە، دەلێن: «میشی لەبەر دەم هەلنافریت». ئەم جۆرە درکەییە، درکەیی گشتییە.

قورپی کوئی کەم بە سەر خۆما لە غوربەت خەوم نایی لە داخی مولک و میلیلت

(حاجی، ۱۳۹۰: ۲۲۷)

لەم دێژدا، دەربڕینی درکاوی: «قورپی کوئی کەم بەسەر خۆما». واتای درکاوی: چی بکەم، ئەو درکەییە، درکەییەکی گشتییە و لە کاتی خۆیدا زۆریەکی تاکی کۆمەلگا سوودی لێ وەر دەگرن.

۳-۱۱- درکەوی تاییەتی

لە لایەن کەسێکی تاییەت وەک شاعیر، یان نووسەرە دەتێ بەرھەم و لە رووی بە کارھێنانەو تاییەت بە چینیکی دیاریکراوی کۆمەلگایە، واتە لە دیوانی شاعیران، یان دەقە ئەدەبییەکاندا رەنگی داوئەو. بەھۆی ئەوەی لە ھەلومەرجێکی تاییەتدا ئافرێنراوە، بە درکەیی تاییەتی ناسراوە و بایەخی ئەدەبییە ھەییە و رازاوەیی بە شیعەر، یان دەقی ئەدەبی دەبەخشیت.

لە وەختێکی بە عیشت سەر بلیندم تەمەم لێ ناپووی هەر وەک دەماوەند

(ئەدەب، ۱۳۸۱: ۴۶)

لەم دێژدا، دەربڕینی درکاوی «تەم رەوانەو» ە. واتای درکاوی بریتیە لە «خەم و کەسەر نەمان». ئەو درکەییە لە جۆری درکەیی تاییەتیە.

۱۲-۳- جۆره كانى تری دركە

۱-۱۲-۳- دركەى توانج

به واتای تانه لیدان و پلارتیگرته؛ واته ناماژه كردن به لایه ك و خواستنی لایه كى دیکه؛ بۆ نمونه، به توانج به كهسیك كه كهسیكى تر پهسن بكات و پى هەلبەت، بەلام به پىچەوانهوه لهبەر چاوی خەلك وا نهییت و شیاوی ئەو جۆره تاريفانه نهییت، دەلین: قانگی بۆ بسوتینه. به واتایكى تر، لەم جۆره دركەیدا مەبەست گەياندنى واتای پىچەوانەى وتەى دەرپرینه؛ بۆ نمونه به كهسیك كه نه فامه بلین «عاقل». دركەى توانج له زۆریهى نمونه كانیدا وشە، یان وتەیه كى به روالهت پهسن و به مانا توانجه.

به چاوی كآل و لیوی ئآل و خرخآل ئیتر ته فره نهخۆم وه ك نانی نانی

(زێوهر، ۱۹۸۹ : ۱۹۶)

لەم دێرهدا، «نانی نانی» دركەى ناوئناوه و لێرهدا له جۆرى توانجه و به كهسیك كه بۆ نان، هاوڕیى كهسیكى دیکه ییت، به تەشەر «نانی نانی» پى دەلین.

۲-۱۲-۳- دركەى هیما

دركەیه ك نیونجییه كانی (واسطهها) نیوان واتای دوور و نزیك كهم ییت و واتای دركە زوو دەرکهویت. له دركەى هیمادا، زۆر به سانایی له نیوان واتای نزیك و دوور، واتای دركە روون دهیتهوه. له زمانى ناخافتندا دركەى هیما زۆر باوه و بۆ گەياندنى پهيام به شیوهى ناراستهوخۆ به كار هاتوه؛ بۆ نمونه، دركەى «قۆل هەلمآین» به واتای سازبوون بۆ ئەنجامدانى ئیشیکه، یان دركەى «ددان تیژکردن» به واتای تەماح تی بهستنه.

كەس نه كا مەنعى گۆلم، گەرچی دلێ كردوومه خوین چونكه مەعلومه كه ئیشی خوینچه هەر خوین خواریه

(نالی، ۱۳۸۷ : ۵۸۹)

لەم دێرهدا، «دل خوین کردن» دركەیه له دل برینداربوون، یان زۆر خەمگین بوون. ئەم دركەیه له جۆرى هیمایه و واسیته كانی نیوان واتای نزیك و دوور كهمه و واتای دركاو و دەرپرینی دركاو بۆ خوینەر روون و ناشكرایه.

۳-۱۲-۳- دركەى شاراوه^۱

دركەیه كه بههۆى زۆر بوونی نیونجییه كانی نیوان واتای نزیك و دوور، تا رادهیه ك تیگه‌یشتن و دیتنه‌وهى واتای دركە بۆ خوینەر ئاسته‌م ییت؛ به جۆرىك كه خوینەر له واتای نزیكهوه واتای دوورى بۆ روون نهیتهوه و دەرختنى مەبەستى شاعیر له دەرپرینی دركە پىوستى به وردبوونهوه ییت؛ بۆ نمونه، به كهسیكى زۆر دلاوا دەلین: بەرخه كەى كزه؛ واته ئەوەنده به‌خشه‌ندیه كه له مەرەكهى شیر زۆر دەدۆشى و ناهێلێ بەرخه كەى بیخوات، بۆیه بەرخه كەى كزه (په‌رهیزی، ۱۳۸۵ : ۸۲).

بولبولی تەبەم ئەوا دیسان سه‌ناخوانی ده‌كا نوكتەسه‌نجی و به‌زله‌ گۆیی و عەنبەرته‌ فشانى ده‌كا

(نالی، ۱۳۸۷ : ۹۷)

لەم دێرهدا، «عەنبەرته‌ فشانى» دركەى شاراویه له وتەى نه‌ستەق و شىعەرى پى‌وینە هۆنینه‌وه.

۳-۱۲-۴- درکە ی رەمزای

درکە یە کە خۆیتەر بە سانایی واتای درکای بۆ روون نەبیتەو، واتە نیونجییە کانی نیوان واتای دوور و نزیک زۆر نییە؛ بەلام واتای درکاو زۆریش روون نییە. بە واتایە کێ تر، لە درکە ی رەمزایدا نە تەنیا بە سانایی واتای درکاو روون ناییتەو، بە لکۆو دروستتر ئەو یە بلێین نادۆزیتەو و نیونجییە کانی ون بوو و لە بیرچۆتەو و ئەمرۆ کەس نایانزانی؛ بۆیە «رەمزای» ی پی دەلێن.

دەستم کە بە سەد وەعدە لە سەد جیگە شکاوە جەبری نییە ئەم کەسەرە هەتا نەبخە یە ئەستۆ

(نالی، ۱۳۸۷: ۳۹۵)

لەم دێرەدا، «دەستشکاو بوون» درکە ی رەمزایە؛ واتای درکاو بریتییە لە: تووشی خەسار و زیان بوون.

۴ - ئەنجام

هۆکاری سەرھەلانی درکە لە ئەدەبیاتدا، بە تاییەت لە شیعری کلاسیکدا، ئەو یە کە ئەو واتایە ی لە رینگە ی درکەو دەردەبرد، کاربەگەرتر و رەوانترە لەو واتایە ی کە بە شیوی راستەو خۆ دەگە یە ندریت. سوودەرگرتن لە درکە ئەو دەرفتە بە بیژەر دەبە خشیەت تا زۆر واتا کە لە باری ئاساییدا بە هۆی شەرم، ترس و دلەراو کێ، یان هەر هۆیە کێ دیکەو شیاوی درکاندن نەبن؛ دەربەر دیت و ئەو واتایە ی لە زەینیدایە بە شیوازێکی کارتیکەر و جوان بیلێت. سوودەرگرتن لە درکە هۆی کورت کردنەو ی زمان لە شیعردایە. زۆرێک لە واتاکان رەنگە ئە گەر بە شیوازی ئاسایی دەربەر دیت، زۆر کارتیکەر نەبن. لە باری جوانناسییەو، درکە واتا نەنییە کان لە وینە ی جوان و رازاوەدا ئاراستە دەکات و ئەم دیاردە یە لە تاییەتە ندییە سەرەکییە کانی زانستی رەوانیژیی ئەدەبییەو سەرچاوە دەگرت کە واتاکان بە مەبەستی جیاواز و بە شیوازی ئەدەبی وینا دەکات و هەست و سۆزی خۆیتەر دەجوو لێنیت. درکە لە وینە ی جۆراو جۆردا راستە قینە بە بە لگەو بە خۆیتەر نیشان دەدات و ئەم شیوازە بایەخ بە واتا دەدات؛ بەلام لە دەربیری راستەو خۆدا واتاکان ئەو چێرە بە خۆیتەر نابەخشن. دیتنەو ی واتای درکاو هەستیکی خۆش بە خۆیتەر دەبە خشیەت.

بە شیک لەو درکانە ی لە کۆندا لەناو تاکە کانی کۆمە لگادا بە کار هاتوون، بە هۆی گۆرانکاریی بارودۆخە جیاوازە کانەو هیندیک تۆزی لەبیرچوونە و بیان لەسەر نیشتوو و بە شیکیشیان هەنووکە هەر بە کار دیت و لە دەربیری ئاسایی کانی نیوان تاکە کانی کۆمە لگادا بە بۆنە جیاوازە کان و تەنەت لە جۆرە ئەدەبییە کانیشدا رۆ لیان هە یە. درکە لە ئەدەبی کوردیدا بە پیکهاتە ی جۆراو جۆر و جیاوازەو لە لایەن شاعیرانەو بە کار هاتوو؛ زۆر جار بە شیوی وشە یە کێ ساکار، دەستەوشە، یان لە فۆرمی کار، یان دەربیری، یان رستە لە شیعری کوردیدا رەنگی داو تەو. بە تێرمان لە وشە کانی درکاو دەردە کە ویت درکە لە وشە گە لێکدا دەنافرێنیت کە بە جۆرێک پە یوەندی لە نیوان واتای درکاو و وشە ی درکاو دا هە ییت.

سه‌رچاوه‌کان

کوردی

ئه‌حمه‌دی شاره‌یسی میکایه‌لی، مه‌لا خدر (نالی) (۱۳۸۷). *دیوانی نالی*. لیکۆلینه‌وه و لیکدانه‌وهی مه‌لا عه‌بدولکه‌ریم موده‌پرپیس و فاتیح عه‌بدولکه‌ریم. چاپی پینجه‌م، سنه: کوردستان.

ئه‌حمه‌دی، ئیبراهیم (۱۳۹۳). *زیوهری زمان*. فره‌ه‌نگی کینایه و ده‌سته‌واژه‌کانی کوردی سۆرانی. سنه: کالج.

ئه‌حمه‌د ئه‌سوده، نه‌وزاد (۲۰۱۰). *فره‌ه‌نگی زاروه‌کانی ئه‌ده‌ب و زانسته‌ مرۆفایه‌تییه‌کان*. تاران: ناوه‌ندی غه‌زله‌نووس.

ئه‌ده‌ب، عه‌بدوللا به‌گ (مصباح‌الدیوان) (۱۳۸۱). *دیوانی ئه‌ده‌ب*. شه‌رح و لیکدانه‌وهی محه‌مه‌د سه‌عید نه‌جاری (ناسۆ). ورمی: سه‌لاحه‌دین ئه‌یووبی.

بالخی، مه‌لا محه‌مه‌د (مه‌حوی) (۱۳۸۷). *دیوانی مه‌حوی*. لیکۆلینه‌وه و لیکدانه‌وهی مه‌لا عه‌بدولکه‌ریم موده‌پرپیس و محه‌مه‌د مه‌لا که‌ریم. چاپی پینجه‌م، سنه: کوردستان.

بیکه‌س، فایق (۱۳۹۰). *دیوانی بیکه‌س*. کۆکردنه‌وهی ئومید ئاشنا. سنه: کوردستان.

به‌ره‌یزی، عه‌بدولخالق (۱۳۸۵). *به‌یانی کوردی*. سه‌رده‌شت: نه‌فیس.

حه‌ریق، مه‌لا سألح (۱۳۹۶). *دیوانی هه‌ریق*. لیکۆلینه‌وهی نه‌جمه‌دین ئه‌نیسی. سه‌قز: محه‌مه‌دی.

حیسانمی، خالید (هیدی) (۲۰۱۶). *کاروانی خه‌یال و ئاوئینه‌ی شکاو*. چاپی دووه‌م، هه‌ولێر: زانکۆی سه‌لاحه‌دین.

ده‌شتی، عوسمان (۲۰۰۹). *شیعری ناوچه‌ی موکریان*. سلێمانی: ره‌نج.

ره‌شیدی، مه‌لامسته‌فا (۱۳۹۰). *ئه‌حمه‌دی کۆر و زانایانی عه‌مبار*. تاران: کۆله‌پشتی.

زیوهر، مه‌حمود (۱۹۸۹). *دیوانی به‌ختیار زیوهر*. به‌غداد: الزمان.

سه‌ابالخی، میرزا عه‌بدورپه‌حیم (وه‌فایی) (۱۳۸۹). *دیوانی وه‌فایی*. کۆکردنه‌وهی محه‌مه‌د عه‌لی قه‌رده‌اغی، لیکدانه‌وهی محه‌مه‌د سه‌عید نه‌جاری (ناسۆ). سنه: کوردستان.

شه‌ره‌فکه‌ندی، عه‌بدورپه‌حمان (هه‌ژار) (۲۰۱۰). *وه‌رگێڕانی مه‌م و زین، نووسیار: ماجد مه‌ردۆخ رۆحانی، سلێمانی: ئازادی*.

شیخۆلئیسلامی موکری، محه‌مه‌د ئه‌مین (هێمن) (۲۰۰۸). *دیوانی هێمن*. سلێمانی: ئازادی.

قاره‌مانی، جه‌غفه‌ر (۱۳۹۷). *زانستی ره‌وانیتری ئه‌ده‌بی، به‌شی دووه‌م ره‌وانیتری*. سنه: زانستگای کوردستان.

کۆبی، حاجی قادر (۱۳۹۰). *دیوانی شیعر*. لیکۆلینه‌وهی سه‌ردار حه‌مید میران و که‌ریم موسته‌فا شه‌ره‌زا. سنه: کوردستان.

محه‌مه‌د، قانع (۱۳۸۴). *دیوانی قانع*. کۆکردنه‌وهی بوهران قانع. چاپی پینجه‌م، تاران: پانیذ.

فارسی

انوری، حسن (۱۳۸۳). *فره‌نگ کینایات سخن*. ج ۱ و ۲. تهران: سخن.

پارسا، احمد (۱۳۸۴). «مثل‌ها از نگاه‌ی نو»، *رشد آموزش زبان و ادب فارسی*، ش. ۷۵، دوره ۱۹، صص. ۴-۱۷.

پورنامداریان، تقی (۱۳۸۱). *سفر در مه*. ویراست جدید. تهران: نگاه.

زرین‌کوب، حمید (۱۳۶۷). *مجموعه مقالات*. ج ۱. تهران: علمی و معین.

۱۳۶۴

شمیسا، سیروس (۱۳۸۷). *بیان*. چاپ سوم از ویرایش سوم، تهران: میترا.

— (۱۳۸۶). *معانی*. چاپ نخست از ویرایش دوم، تهران: میترا.